

Handwritten signature and initials.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ
3813 /2014
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από την Δικαστή Μαργίτσα Μιτζέλου - Θάνου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοικήσεως του Πρωτοδικείου, και την Γραμματέα Γεωργία Μαρούσου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 9 Οκτωβρίου 2014 για να δικάσει την υπόθεση:

Των καλούντων: 1) Αθηνών, 2) υ. κατοίκου Αττικής, 3) υ. κατοίκου Αττικής και 4) κατοίκου Αττικής, οι οποίοι παραστάθηκαν δια της πληρεξουσίας δικηγόρου τους Βιολέττας Βασιλάκου.

Των καθ' ων η κλήση: 1) Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Οικονομικών, με έδρα στην Αθήνα, το οποίο παρέστη δια των δικαστικών αντιπροσώπων του ΝΣΚ και 2) ΝΠΙΔΔ με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ» (Ο.Α.Ε.Δ.) και έδρα στον Άλιμο Αττικής, νομίμως εκπροσωπούμενου, το οποίο παρέστη δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του

Οι καλούντες με την από κλήση τους (αριθμός καταθέσεως) επαναφέρουν και ζητούν να γίνει δεκτή η από αγωγή τους (αριθμός καταθέσεως). Η ανωτέρω κλήση προσδιορίστηκε μετά από αναβολή για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εκφωνήθηκε από το πινάκιο.

Κατά την συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά, όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

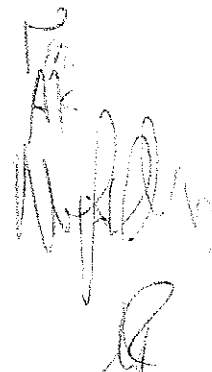
ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Στην προκειμένη περίπτωση οι καλούντες με την από κλήση τους (αριθμός καταθέσεως) νομίμως επαναφέρουν την από αγωγή τους (αριθμός καταθέσεως 1), στην οποία εκθέτουν ότι έκαστος ενάγων εργαζόταν έως το έτος 2009 στην εταιρία με την επωνυμία «ΟΛΥΜΠΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ», με την ειδικότητα του ιπτάμενου χειριστή, ότε η τελευταία τέθηκε σε ειδική εκκαθάριση δυνάμει του άρθρου 14Α του ν. 3429/2005 και η σύμβασή τους καταγγέλθηκε σύμφωνα με το άρθρο αυτό αζημίως. Ότι σύμφωνα με το άρθρο 4 του ν. 3717/2008, το πρώτο εναγόμενο ανέλαβε την υποχρέωση να καταβάλει στο τακτικό και εποχικό προσωπικό της πρώην εργοδότηάς τους, μέσω του δεύτερου εναγόμενου, στο οποίο θα

υποβάλλονταν οι σχετικές αιτήσεις από τους ενδιαφερόμενους, εφ' άπαξ ποσό κοινωνικής ενίσχυσης, εντός δύο μηνών από την υποβολή της σχετικής αίτησης, ως αντιστάθμισμα της αζήμιας καταγγελίας, το οποίο για τους ίδιους ενάγοντες αντιστοιχεί στα αντίστοιχα αναλυόμενα αγωγικά ποσά, όπως αναλυτικά αναφέρουν τον τρόπο υπολογισμού τους δυνάμει της ανωτέρω διάταξης νόμου. Ότι, μολονότι έχουν υποβάλει προς το δεύτερο εναγόμενο την απαιτούμενη αίτησή τους εμπροθέσμως, τα εναγόμενα δεν τους έχουν καταβάλει τα εν λόγω ποσά, παράλειψη που είναι παράνομη και υπαίτια, κατά τα ειδικότερα ιστορούμενα. Ζητούν δε, κατόπιν παραδεκτής μερικής παραιτήσεως λόγω μερικών καταβολών και παραδεκτού περιορισμού εκάστου εναπομείναντος αιτήματος της αγωγής τους από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, με δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου τους, που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και περιέχεται στις προτάσεις τους (άρθρα 223, 294, 295, 297 ΚΠολΔ), να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων να καταβάλουν, εις ολόκληρον έκαστο, στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 13.148,16 ευρώ, στον δεύτερο των 76.347,93 ευρώ, στον τρίτο των 11.820,68 ευρώ και στον τέταρτο των 12.157,55 ευρώ, δυνάμει του ν. 3717/2008 εκ των απαιτήσεών τους της κοινωνικής ενίσχυσης, άλλως βάσει των διατάξεων των αδικοπραξιών κατ' άρθρο 914 ΑΚ, επικουρικώς κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, νομιμοτόκως από την ημερομηνία παρέλευσης του διμήνου εντός του οποίου όφειλαν να καταβάλουν τα άνω ποσά, άλλως από την επίδοση της αγωγής, καθώς και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση των εναγομένων να καταβάλουν, εις ολόκληρον έκαστο, σε κάθε ενάγοντα το ποσό των 25.000 ευρώ ως αποζημίωση ένεκα της ηθικής βλάβης που οι ενάγοντες υπέστησαν από την παράνομη συμπεριφορά των εναγομένων, νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και να καταδικαστούν τα εναγόμενα στα δικαστικά τους έξοδα. Με το περιεχόμενο τούτο και τα αιτήματα η κρινόμενη αγωγή παραδεκτώς και αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 14 παρ. 2, 16 παρ. 2 και 663 και 664 επ. ΚΠολΔ), γιατί η διαδικασία αυτή και σύμφωνα με την ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 663 ΚΠολΔ καλύπτει όλο το φάσμα των σχετικών εργασιακών διαφορών, ακόμη και δικαιώματα που γεννώνται μετά την λύση της σύμβασης εργασίας, αλλά έχουν ως αιτία αυτήν (Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκας (Κονδύλης) ΚΠολΔ Π (2000) άρθ. 663 αριθ. 9, 13, 14), δεδομένου ότι για τα ως άνω αναγνωριστικά αιτήματα της αγωγής δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου και νόμιμων επ' αυτού επιβαρύνσεων, λόγω του αναγνωριστικού χαρακτήρα των ανωτέρω κονδυλίων (άρθ. 21 ν. 4055/2012), καθ' όσον με την υπό κρίσιν αγωγή εισάγεται προς εκδίκαση ιδιωτική διαφορά, διότι η απαίτηση του ανωτέρω χρηματικού ποσού ως κοινωνική ενίσχυση στους ενάγοντες, τέως εργαζομένους της Ολυμπιακής Αεροπορίας, προέρχεται από σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου και προβλέφθηκε μόνο για τους απολυόμενους εργαζομένους του ομίλου της Ο.Α. ως αντιστάθμισμα για την απώλεια των θέσεων εργασίας τους και των αποζημιώσεών τους και όχι ως παροχή σε κάποια ευρύτερη κοινωνική ομάδα στα πλαίσια της πρόνοιας του κοινωνικού κράτους. Συνεπώς, με την αξίωση των προαναφερομένων χρηματικών ποσών δεν επιδιώκεται η καταψήφιση σε παροχή ή η αναγνώριση δικαιώματος ή έννομης σχέσεως που αναφέρεται στο δημόσιο δίκαιο ή εξυπηρετεί δημόσιο σκοπό, αλλά μόνο σε παροχή που αφορά σε συγκεκριμένη ομάδα ατόμων και σχετίζεται με την ανώμαλη εξέλιξη της εργασιακής τους σχέσης και των δικαιωμάτων που απορρέουν από αυτήν. Ούτως, αφού ο ενάγοντες ζητούν τα ως άνω ποσά χωρίς να

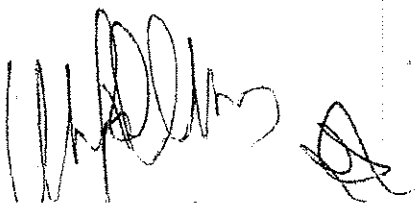
2^ο φύλλο της υπ' αριθμόν 3813 /2014 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα Εργατικών Διαφορών).

υφίσταται σχέση δημόσιου δικαίου. δεν δημιουργείται διοικητική διαφορά ουσίας, αλλά διαφορά αναφερομένη από σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, για την οποία αποκλειστικά αρμόδια είναι τα πολιτικά δικαστήρια, ώστε ο περί αντιθέτου ισχυρισμός του πρώτου εναγόμενου περί αναρμοδιότητας των πολιτικών δικαστηρίων να κρίνεται απορριπτέος, ερευνώμενος και αυτεπαγγέλτως ως δικονομική προϋπόθεση της δίκης (ΑΠ 1659/2011 και 854/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Είναι, δε, η αγωγή νόμιμη κατά την κύρια βάση της, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 648, 3717/2008, 341, 343, 345, 346, 481 ΑΚ, 70 ΚΠολΔ, άρθρο 22 παρ.1 το ν. 3693/1957, 5 παρ. 12 ν. 1738/1987 σε συνδυασμό με το άρθρο 176 ΚΠολΔ, για την επιβολή των δικαστικών εξόδων σε βάρος του δημοσίου, άρθρο 21 του δεύτερου κεφαλαίου του Κώδικα νόμων περί δικών του Δημοσίου (β.δ. της 26.6/10-7-1944), με το οποία ορίζεται ότι ο νόμιμος και της υπερημερίας τόκος κάθε οφειλής του Δημοσίου ανέρχεται σε 6% ετησίως, διάταξη που εισάγει επιτρεπτή υπέρ του Δημοσίου εξαίρεση, η οποία υπαγορεύεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημοσίου συμφέροντος και δεν βρίσκεται σε αντίθεση προς τις διατάξεις του συντάγματος περί ισότητας άρθ. 4 και 20 του Συντάγματος, το οποίο εξασφαλίζει σε κάθε πρόσωπο το δικαίωμα της παροχής έννομης προστασίας, με το συνακόλουθο δικαίωμα διασφάλισης ίσων δικαιωμάτων και εγγυήσεων για δίκαιη, χρηστή δίκη, ούτε προς τις διατάξεις του Συντάγματος των άρθ. 17 περί προστασίας της ιδιοκτησίας και 25 Σ για τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και μέλους του κοινωνικού συνόλου, αυτές του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., που προστατεύει την περιουσία του δανειστή, αλλά ούτε και προς τα άρθρα 2 § 3, 14 § 1 και 26 του διεθνούς συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, που κυρώθηκε με τον ν. 2462/1997, αφού η προστασία της περιουσίας του Δημοσίου είναι αναγκαία, για να είναι τούτο σε θέση να εκπληρώνει απρόσκοπτα τους ως άνω σκοπούς του προς εξυπηρέτηση των πολιτών (Ολ.ΑΠ 3/2006). Πλην όμως, η προβαλλόμενη αγωγική αξίωση και το συναφές αίτημα εκάστου ενάγοντος για την καταβολή χρηματικής αποζημίωσης ένεκά αποκαταστάσεως της ηθικής βλάβης που υπέστη, κατά το μέρος που επιχειρείται να θεμελιωθεί στις περί αδικοπραξίας διατάξεις, κρίνονται απορριπτέα ως νόμω αβάσιμα, διότι μόνον η καθυστέρηση καταβολής της επίδικης χρηματικής αξιώσεως δεν συνιστά αδικοπραξία, προκειμένου να δικαιούται έκαστος ενάγων αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, καθ' όσον από την καθυστέρηση αυτή δεν επέρχεται απώλεια της επίδικης αξιώσεως, ώστε να μπορεί να γίνει λόγος για ισόποση ζημία (ΑΠ 282/2009, ΑΠ 958/2007 Τ.Ν.Π. Νόμος), ενώ η άρνηση καταβολής του αιτούμενου χρηματικού ποσού συνιστά παράβαση των εκ της εργασιακής συμβάσεως υποχρεώσεων του εργοδότη και όχι αδικοπραξία (Ολ.ΑΠ 4/2010 και ΑΠ 227/2011). Επίσης, η κρινομένη αγωγή ως προς την περί αδικαιολόγητου πλουτισμού θεμελιώσή της υπό την δικονομική της επικουρικότητα κρίνεται απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι η εκ του άρθρου 904 ΑΚ αγωγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού είναι επιβληθητικής φύσεως και μπορεί να ασκηθεί μόνο όταν λείπουν οι προϋποθέσεις της αγωγής από την σύμβαση ή την αδικοπραξία, εκτός αν θεμελιώνεται σε πραγματικά περιστατικά διαφορετικά ή πρόσθετα από εκείνα, στα οποία στηρίζεται η αγωγή από την σύμβαση ή την αδικοπραξία (Ολ.ΑΠ 22/2003 Χρ.ΙΔ 4, 177, ΑΠ 531/1994 Ελλ.Δ/νη 37.81, ΑΠ 1369/1993 Ελλ.Δ/νη 36.304, ΑΠ 1567/1983 ΝοΒ 32.1354, ΑΠ 890/1982 ΝοΒ 31.1156, Εφ.Θεσ. 2.111/1996 Αρμ. 1996.1323, Εφ.Θεσ. 643/1995 Αρμ.

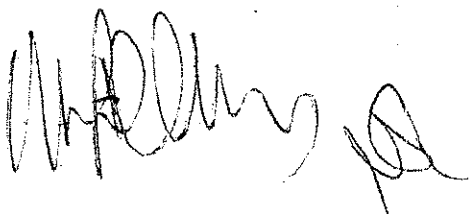
1995.460), εν προκειμένω δε οι ενάγοντες για την θεμελίωση της αξιώσεώς τους με βάση τον αδικαιολόγητο πλουτισμό επικαλούνται τα ίδια ακριβώς πραγματικά περιστατικά για την θεμελίωση της εκ του νόμου ευθύνης των εναγομένων, ενώ δεν μνημονεύουν έτερα πραγματικά περιστατικά που να είναι διαφορετικά ή πρόσθετα από αυτά, στα οποία ερείδεται η αγωγή εκ της εγκύρου συμβάσεως εργασίας. Πρέπει, επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και κατ' ουσίαν.

Από την εκτίμηση του συνόλου των εγγράφων που οι διάδικοι προσκομίζουν και επικαλούνται, είτε για να ληφθούν υπ' όψιν ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για να χρησιμεύσουν ως δικαστικά τεκμήρια, σε μερικά από τα οποία γίνεται παρακάτω ειδική μνεία, χωρίς να παραλείπεται κανένα για την εκτίμηση της ουσίας της υποθέσεως, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είχαν προσληφθεί από την εταιρία με την επωνυμία «ΟΛΥΜΠΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ», από το έτος 1987 ο πρώτος και το έτος 1988 οι λοιποί, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, με την ειδικότητα του ιπτάμενου χειριστή. Η ως άνω εργοδότη εταιρία των εναγόντων, που είχε στο μεταξύ τεθεί σε καθεστώς ειδικής εκκαθάρισης δυνάμει του άρθρου 14Α του ν. 3429/2005, κατήγγειλε τις ένδικες συμβάσεις εργασίας τους και δη την 15-12-2009 για τον πρώτο ενάγοντα, την 18-12-2009 για τον τέταρτο και την 21-12-2009 για τους λοιπούς, εγγράφως και αζημίως, δηλαδή χωρίς την καταβολή της νόμιμης αποζημίωσης, σύμφωνα με την παράγραφο 4 της ανωτέρω διάταξης. Στην συνέχεια, οι ενάγοντες εντάχθηκαν στο πρόγραμμα ειδικής επιδότησης ανεργίας του δεύτερου εναγόμενου, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 3 του ν. 3717/2008, ενώ την 16-12-2009 ο πρώτος ενάγων, την 24-12-2009 ο δεύτερος, την 28-12-2009 ο τρίτος και την 21-12-2009 ο τέταρτος εξ αυτών αντίστοιχα υπέβαλαν προς το δεύτερο εναγόμενο την αίτηση της παρ.2 του άρθρου 4 του ίδιου νόμου για την καταβολή του προβλεπόμενου ποσού κοινωνικής ενίσχυσης. Το ύψος του ποσού αυτού, που δεν αμφισβητούν τα εναγόμενα, ανέρχεται, σύμφωνα με την αντίστοιχη βεβαίωση της υπό ειδική εκκαθάριση πρώην εργοδότης εκάστου ενάγοντα, στο ποσό των 132.245,73 ευρώ για τον πρώτο ενάγοντα, των 124.898,83 ευρώ για τον δεύτερο, των 123.048,78 ευρώ για τον τρίτο και των 124.919,06 ευρώ για τον τέταρτο. Με βάση την αιτιολογική έκθεση του ίδιου νόμου το ποσό αυτό προβλέφθηκε να καταβληθεί ως αντιστάθμισμα του γεγονότος ότι ο όμιλος εταιριών «ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ» έλυσε τις συμβάσεις των εργαζομένων του αζημίως δυνάμει του ν. 3429/2005, άρθρο 14Α, επειδή δεν διέθετε τα κονδύλια για την κάλυψη των αποζημιώσεων του προσωπικού του. Το ποσό αυτό έπρεπε καταβληθεί εις έκαστον ενάγοντα, εντός δύο μηνών από την υποβολή της σχετικής αίτησης προς το δεύτερο εναγόμενο, από χρήματα του πρώτου εναγόμενου, μέχρι δε την ημερομηνία άσκησης της παρούσας αγωγής οι ενάγοντες δεν είχαν λάβει από τους εναγόμενους οποιοδήποτε ποσό έναντι τούτης της οφειλής. Περαιτέρω, δυνάμει των υπ' αριθμούς 14360/583/13-7-2010 και 925/54/17-3-2011 ΚΥΑ, που εκδόθηκαν κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 4 του ανωτέρω ν. 3717/2008, καταβλήθηκαν σε κάθε ενάγοντα τα ποσά των 15.000 ευρώ και 20.000 ευρώ, δηλαδή συνολικά των 35.000 ευρώ, τα οποία και οι ίδιοι συνομολογούν ότι έχουν λάβει, παραιτούμενοι κατά το αγωγικό τους αίτημα από τα ποσά αυτά, κατά τα προδιαλαμβανόμενα. Εξ ετέρου, αποδείχθηκε ότι την 31-1-2011, με την υπ' αριθ. 2/10210/0023ΑΚΥΑ (ΦΕΚ β 241 2011), που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 4 του ανωτέρω ν. 3717/2008 και με την παράγραφο 5 του οποίου (που

προστέθηκε με το ν. 3871/2010) είχε προβλεφθεί η δυνατότητα καταβολής του ποσού κοινωνικής ενίσχυσης με την έκδοση ομολόγων του πρώτου εναγόμενου, αποφασίσθηκε η έκδοση ενός ειδικού ομολογιακού δανείου, ύψους 139.430.089,87 ευρώ. Σκοπός του ήταν η εξόφληση των οφειλών του πρώτου εναγόμενου προς τους απολυόμενους της ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ, που προερχόταν από το ποσό της κοινωνικής ενίσχυσης. Τα ομόλογα αυτά εκδόθηκαν σε άλλη μορφή, στην ονομαστική τους αξία, με κωδικό αριθμό (ISIN) GR 0106003792, ημερομηνία έκδοσης την 31-1-2011 και ημερομηνία λήξης 30-6-2012. Ήταν διαπραγματεύσιμα πριν την ημερομηνία λήξης τους στο Χρηματιστήριο Αξιών Αθηνών, στην διαπραγμαζόμενη αγορά, στην ηλεκτρονική δευτερογενή αγορά τίτλων και στις λοιπές οργανωμένες ηλεκτρονικές αγορές τίτλων. Ούτως, έκαστος ενάγων, δυνάμει των ως άνω διατάξεων, έλαβε την 31-1-2011 ένα ομόλογο, ονομαστικής αξίας των 97.245,73 ευρώ για τον πρώτο ενάγοντα, των 89.898,83 ευρώ για τον δεύτερο, των 88.048,78 ευρώ για τον τρίτο και των 89.919,06 ευρώ για τον τέταρτο, ήτοι ίσης αξίας με το ποσό που τους οφειλόταν και το οποίο θα λάμβαναν στην αξία αυτή την 30-6-2012, δηλαδή μετά από ενάμισι έτος, αλλά εάν το διαπραγματεύονταν πριν την 30-6-2012, όπως είχαν την δυνατότητα αυτή, θα απέδιδε όχι πέραν του 85% της ονομαστικής του αξίας. Εκ των προπαρατεθέντων γεγονότων προκύπτει ότι όσον αφορά στο δεύτερο εναγόμενο αυτό δεν ενέχεται έναντι εκάστου ενάγοντα για την απόδοση του αιτούμενου ποσού, διότι από το κείμενο του άρθρου 4 του ν. 3717/2008 προκύπτει ευθέως ότι την υποχρέωση καταβολής του ποσού της κοινωνικής ενίσχυσης στους απολυμένους της τέως ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ είχε αναλάβει, ως οφειλέτης αυτής, το πρώτο εναγόμενο, από τον προϋπολογισμό του οποίου θα διατίθετο το ποσό, ενώ το δεύτερο εναγόμενο είχε επιλεγεί από το πρώτο ως ο φορέας που θα υλοποιούσε την διαδικασία καταβολής του ποσού. Ούτως, εκ του ίδιου νομοθετικού κειμένου δεν συνάγεται ότι το δεύτερο εναγόμενο είχε αναλάβει, παράλληλα με το πρώτο εναγόμενο, να ικανοποιήσει την υποχρέωση που είχε προκύψει, από την εν λόγω νομοθετική διάταξη, με δικά του κονδύλια, ούτε ότι το πρώτο εναγόμενο είχε μεταφέρει σε αυτό το δεύτερο εναγόμενο το απαιτούμενο ποσό για την εξόφληση των οφειλόμενων για την κοινωνική ενίσχυση και ότι δεν το κατέβαλε στους δικαιούχους, ώστε να δημιουργείται ευθύνη και υποχρέωση εξ αυτού του λόγου, απέναντι στους ενάγοντες. Σε κάθε περίπτωση, μετά την έκδοση της άνω υπ' αριθ. 2/10210/0023Α ΚΥΑ (ΦΕΚ β 241 201 1), με την οποία αποφασίσθηκε η έκδοση ειδικού ομολογιακού δανείου, ως εναλλακτικός τρόπος για την καταβολή του ποσού της κοινωνικής ενίσχυσης, το πρώτο εναγόμενο, ανέλαβε αποκλειστικά και την υποχρέωση της υλοποίησης της διαδικασίας καταβολής του ποσού με τον τρόπο αυτό, ήτοι την έκδοση ομολόγου. Συνεπώς, η κρινομένη αγωγή ως προς το δεύτερο εναγόμενο κρίνεται απορριπτέα λόγω ελλείψεως παθητικής νομιμοποίησής του, διότι τούτο δεν τυχάνει οφειλέτης των ενάγοντων και ούτως παθητικώς υποκείμενο του επιδικου ουσιαστικού δικαιώματός τους βάσει των προμνημονευομένων. Επιπροσθέτως, σύμφωνα με την άνω υπ' αριθ. 2/20964/0023Α/12 (Β' 682) Υπουργική Απόφαση, ο πρώτος ενάγων την 1-3-2011 προέβη σε προεξόφληση του ποσού που ενσωμάτωσε το ληφθέν ομόλογο και έλαβε από την ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ το ποσό των 84.097,57 ευρώ, συμπεριλαμβανομένων των τόκων ποσού 109,02 ευρώ, ο τρίτος με τον ίδιο τρόπο προεξόφλησης έλαβε από την ΕΤΕ την 25-2-2011 το ποσό των 17.313,70 ευρώ, συμπεριλαμβανομένων των τόκων

ποσού 19,33 ευρώ, καθώς και την 28-2-2011 το ποσό των 58.914,40 ευρώ, συμπεριλαμβανομένων των τόκων 73,65 ευρώ και ο τέταρτος ομοίως με προεξόφληση έλαβε από την ΕΤΕ το ποσό των 77.761,51 ευρώ, συμπεριλαμβανομένων των τόκων 100,80 ευρώ. Αντιθέτως, ο δεύτερος ενάγων δεν προέβη τότε σε τέτοια προεξόφληση του ομολόγου του, αλλά εν συνεχεία με τον ν. 4050/2012 και τις συναφείς προβλεπόμενες ρυθμίσεις έλαβε το ποσό των 13.550,90 ευρώ. Τα ποσά αυτά οι ίδιοι οι ενάγοντες συνομολογούν ότι έχουν λάβει, παραιτούμενοι μερικώς κατά το αγωγικό τους αίτημα από τούτα, όπως προεκτέθηκε. Ωσαύτως, αναφορικά με την προβαλλόμενη ένσταση του πρώτου εναγομένου περί ολοσχερούς εξόφλησης με την έκδοση των αντιστοίχων εκδοθέντων ομολόγων, αυτή πρέπει να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, διότι, για να επέλθει απόσβεση της ενοχής με δόση άλλης (αντί καταβολής), θα πρέπει να έχει συμφωνηθεί ανάμεσα στον δανειστή και τον οφειλέτη ότι με την ανάληψη της νέας ενοχής αποσβέννεται η παλαιά, ταυτόχρονα δε να συνοδεύεται η συμφωνία αυτή και με έμπρακτη ή άμεση εκτέλεση της άλλης παροχής, που δίνεται αντί της οφειλόμενης, αλλά εν προκειμένω η δόση των επιδίκων ομολόγων δεν έλαβε χώρα κατόπιν συμφωνίας εκάστου ενάγοντα και του οφειλέτη τους του πρώτου εναγόμενου, ότι δηλαδή με αυτό το ομόλογο αντικαθίσταται η αρχική οφειλή, αλλά επιβλήθηκε τούτη η χορήγηση μονομερώς από το δεύτερο εναγόμενο. Επί πλέον, δεν συνοδεύτηκε με άμεση εκτέλεση της άλλης παροχής αφού το ομόλογο που εκδόθηκε, δεν ήταν εκ της φύσεως του δυνατό να εκπληρώσει άμεσα την υποχρέωση του πρώτου εναγόμενου, καθ' όσον θα απέδιδε τα οφειλόμενα ποσά την 30-6-2012. Μάλιστα, η διαπραγματευσιμότητα του τίτλου αυτού μέχρι την λήξη του ουδόλως δύναται να εκτιμηθεί ως άμεση εκτέλεση της παροχής, διότι αφ' ενός η απόδοσή του δεν ξεπερνούσε το 85% της ονομαστικής του αξίας και αφ' ετέρου, η δυνατότητα αυτή προϋποθέτει την κίνηση διαδικασιών, εξεύρεσης αγοραστή, διαπραγμάτευσης της τιμής, διαδικασίες που αποκλείουν την αμεσότητα που απαιτεί η διάταξη του 419 ΑΚ για να θεωρηθεί η δόση άλλης παροχής αντί καταβολής. Επομένως, η ανωτέρω προϋπόθεση δεν πληρούται. Άλλωστε, ερευνητέον τυγχάνει, με ερμηνεία της βούλησης των μερών, εάν με την ανάληψη της νέας υποχρέωσης, δηλαδή με την έκδοση του ομολόγου και την αποδοχή αυτού από κάθε ενάγοντα, οι διάδικοι, θέλησαν αυτή να ισχύει «αντί καταβολής» (in solutum) δηλαδή σε αντικατάσταση και απόσβεση της οφειλόμενης ή χάριν καταβολής και προς τον σκοπό της μελλοντικής εκπλήρωσης της οφειλόμενης (pro solvendo) κατά τους ορισμούς των άρθ. 416 επ. 421, 436 και 438 ΑΚ (ΑΠ 1402/2012, 378/2011, 1382/2010 και 341/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ούτως, σε ότι αφορά εις έκαστον ενάγοντα το γεγονός ότι αποδέχθηκε το ομόλογο αυτό σημαίνει μόνο ότι ήταν σύμφωνος με την προσπάθεια αυτή πληρωμής και όχι ότι δέχθηκε αυτό αντί καταβολής. Ούτε όμως από την γραμματική διατύπωση και ερμηνεία του άρθρου 4 του ν. 3717/2008, σε συνδυασμό με την φύση του ομολόγου, συνάγεται η βούληση του πρώτου εναγόμενου, να ισχύσει η δόση αυτού αντί καταβολής. Έτσι, η παράγραφος 5 του ανωτέρω νόμου, που προστέθηκε με το άρθρο 49 παρ.4 Ν.3871/2010, ΦΕΚ Α 141/17.8.2010, κάνει λόγο για δυνατότητα καταβολής του οφειλόμενου ποσού με την έκδοση ομολόγου, χωρίς να αποκλείει και άλλους τρόπους, ενώ χρησιμοποιεί την λέξη «καταβολή» και όχι «εξόφληση». Από την διατύπωση που χρησιμοποίησε ο νομοθέτης, «η καταβολή μπορεί να γίνει», δεν συνάγεται σαφής βούληση του πρώτου εναγόμενου να εκληφθεί η έκδοση του ομολόγου ως δόση αντί καταβολής, αλλά αντίθετα ότι ήθελε να θεσπίσει έναν, πρόσθετο, της

καταβολής με μετρητά, εναλλακτικό τρόπο καταβολής του οφειλόμενου ποσού. Επίσης, το γεγονός ότι η ΚΥΑ 2/1/2011 που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση αυτού του νόμου αναφέρει ότι σκοπός του ομολογιακού δανείου είναι η εξόφληση της ανωτέρω οφειλής, δεν συνεπάγεται άνευ άλλου τινός, όπως αβασίμως ισχυρίζεται το πρώτο εναγόμενο, και ιδίως χωρίς την ύπαρξη ρητής αναφοράς στα ανωτέρω νομοθετικά κείμενα, ότι η έκδοση του ομολογιακού δανείου, θα επέφερε την αυτόματη και άμεση απόσβεση της αρχικής οφειλής του πρώτου εναγόμενου, διότι η αναφορά στην ανωτέρω ΚΥΑ της αιτίας έκδοσης του ομολόγου δεν συνδέεται με την συνέπεια που έχει στην εξέλιξη της οφειλής, ο συγκεκριμένος τρόπος που επέλεξε το εναγόμενο, για να προβεί στην εξόφληση της, αφού αυτή, δηλαδή η εξέλιξη της οφειλής, καθορίζεται από τις διατάξεις των άνω άρθρων 416 επ. ΑΚ. Εκ των προπαρατεθέντων συνάγεται ότι σκοπός του πρώτου εναγόμενου ήταν με την σύναψη του δανείου αυτού πράγματι να αποσβεσθεί η αρχική ενοχή, όχι όμως κατά την ημερομηνία έκδοσης του ομολόγου, αλλά την 30-6-2012, ημερομηνία λήξης αυτού. Συγκεκριμένα, το πρώτο εναγόμενο, προχώρησε στην σύναψη του ομολόγου αυτού, το οποίο είχε την μορφή ανάληψης υποχρέωσης από δάνειο, λόγω της οικονομικής του αδυναμίας να καταβάλει τα οφειλόμενα εκ του ν. 3717/2008 ποσά με μετρητά. Ο σκοπός, λοιπόν, του ομολογιακού δανείου ήταν να δώσει στο πρώτο εναγόμενο την δυνατότητα να αποπληρώσει την αρχική οφειλή του μετά από 18 μήνες, δηλαδή στην λήξη του δανείου, αυτή, δε, είναι και η λειτουργία του συγκεκριμένου προϊόντος (ομολογιακό δάνειο). Βάσει τούτου του γεγονότος καθίσταται σαφές ότι θα ήταν αδύνατο να εκλάβει το πρώτο εναγόμενο, όπως όψιμα υποστηρίζει, ότι με την έκδοση του ομολογιακού δανείου, αυτομάτως εξοφλούσε τις υποχρεώσεις του, όταν γνώριζε ότι με την σύναψη αυτού απλώς λάμβανε πίστωση χρόνου, προκειμένου να μπορέσει να εξοφλήσει την αρχική του οφειλή. Επομένως, το πρώτο εναγόμενο, που προέβη στην σύναψη αυτού του δανείου, με την μορφή ομολόγου, για να έχει την δυνατότητα, μετά από 18 μήνες να αποπληρώσει την οφειλή του, που δεν ήταν αυτή από το ομολογιακό δάνειο, αλλά από το ποσό της κοινωνικής ενίσχυσης, σε καμία περίπτωση, όταν προχωρούσε στην μονομερή σύναψη του, δεν πίστευε ότι με την μεταβίβαση του άυλου τίτλου, εξοφλούσε την οφειλή του, αφού γνώριζε ότι ο κάθε ενάγων, με την κατοχή αυτού του τίτλου, δεν είχε ακόμη ικανοποιηθεί, δοθέντος ότι δεν αποκτούσε με αυτό κυριότητα στο οφειλόμενο ποσό, αλλά μία νέα, επιπλέον της αρχικής, αξίωση, ως δανειστής πλέον, με δήλη ημέρα επιστροφής του ποσού την 30-12-2012. Τουναντίον το γεγονός ότι θα δυνάτο'ν έκαστος ενάγων, εάν διαπραγματευόταν τον τίτλο, να εισπράξει μέρος της οφειλής και δη το 85%, ουδόλως μπορεί να ενισχύσει τον ισχυρισμό περί απόσβεσης της αρχικής ενοχής με την έκδοση του τίτλου, αφού προϋπόθεση της καταβολής του άρθρου 416 ΑΚ είναι η προσήκουσα καταβολή. Με την προεξόφληση όμως μέρους του οφειλόμενου ποσού, η καταβολή δεν θα ήταν η προσήκουσα. Επομένως, οι ενάγοντες, που την 30-6-2012, θα λάμβαναν πλήρως το οφειλόμενο ποσό, δεν είχαν υποχρέωση να προχωρήσουν στην προεξόφληση, αποδεχόμενοι την καταβολή μικρότερου ποσού, ώστε να μην βαρύνονται και με οποιοδήποτε πταίσμα ή πλημμέλεια αναφορικά με την μη εισπράξη μέρους του ποσού με την προεξόφληση αυτού. Δήλον ότι η έννοια της «συμφωνίας» των διαδίκων, ερμηνευόμενη όπως απαιτεί η καλή πίστη, αφού ληφθούν υπ' όψιν και τα συναλλακτικά ήθη (άρθρα 173 και 200 ΑΚ), λόγω μη υπάρχουσας σχετικής σαφούς συμφωνίας, είναι ότι τα μέρη δεν επιθυμούσαν ούτε είχαν την πρόθεση να

ήταν
[Handwritten signature]

αντικαταστήσουν και να αποσβέσουν την αρχική υποχρέωση του οφειλέτη, πρώτου εναγόμενου, αλλά θέλησαν ο τελευταίος να αναλάβει μια νέα, παράλληλη υποχρέωση προς εκπλήρωση του χρέους του. Συναφώς, η προβαλλόμενη καταλυτική ένσταση του πρώτου εναγόμενου περί ολοσχερούς εξοφλήσεως του αντίστοιχου οφειλόμενου ποσού των εναγόντων με την έκδοση του αρχικού ομολόγου κρίνεται απορριπτέα ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Συμπερασματικώς, εκ των ιδίων αποδεικτικών στοιχείων και μετά τις προαναφερόμενες γενόμενες καταβολές ως προς την ένδικη απαίτηση των εναγόντων, το πρώτο εναγόμενο οφείλει εις έκαστον ενάγοντα τα υπόλοιπα δικαιούμενα ποσά για τις ως άνω αιτίες, ως υπόλοιπο της δικαιούμενης απαιτήσεώς τους της κοινωνικής ενίσχυσης δυνάμει του ν. 3717/2008 και αναλυτικότερα στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 13.148,16 ευρώ, στον δεύτερο των 76.347,93 ευρώ, στον τρίτο των 11.820,68 ευρώ και στον τέταρτο των 12.157,55 ευρώ, με τον νόμιμο τόκο 6% από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής. Κατ' ακολουθίαν, η κρινομένη αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη ως προς το δεύτερο εναγόμενο και αναφορικά με το πρώτο εναγόμενο πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του πρώτου εναγομένου να καταβάλει στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των 13.148,16 ευρώ, στον δεύτερο των 76.347,93 ευρώ, στον τρίτο των 11.820,68 ευρώ και στον τέταρτο των 12.157,55 ευρώ, με τον νόμιμο τόκο 6% από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής, όπως ορίζεται στο διατακτικό. Τέλος, πρέπει να συμψηφισθούν τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαιτέρως δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα καθοριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει την αγωγή ως προς το δεύτερο εναγόμενο.

Δέχεται την αγωγή ως προς το πρώτο εναγόμενο.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση του πρώτου εναγομένου να καταβάλει στον πρώτο ενάγοντα το ποσό των ευρώ δέκα τριών χιλιάδων εκατόν σαράντα οκτώ και δέκα έξι λεπτών [13.148,16 ευρώ], στον δεύτερο των ευρώ εβδομήντα έξι χιλιάδων τριακοσίων σαράντα επτά και ενενήντα τριών λεπτών [76.347,93 ευρώ], στον τρίτο των ευρώ έντεκα χιλιάδων οκτακοσίων είκοσι και εξήντα οκτώ λεπτών [11.820,68 ευρώ] και στον τέταρτο των ευρώ δώδεκα χιλιάδων πενήντα επτά και πενήντα πέντε λεπτών [12.157,55 ευρώ], με τον νόμιμο τόκο 6% από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής.

Συμψηφίζει μεταξύ των διαδίκων τα δικαστικά έξοδα.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα στις **17 ΔΕΚ 2014**

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Στο οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη
λήψανση και έκδοσή του κατά τη
σειρά της παραγγελίας

ΑΘΗΝΑ,.....

20 ΔΕΚ 2014

.....Γραμματέας

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΦΩΤΗΣ